

Els sindicats catalans a la recerca d'alternatives

No fastiguegeu el monopoli

UGT i CC OO volien ser els únics el 28-M. Però els sindicats *abertzales*, ELA-STV i LAB van passar-los la mà per la cara convocant la seva pròpia vaga de 24 hores el dia abans a Euskadi. Mentrestant, al nostre país, els sindicats petits s'ho miraven i sospiraven.

El País Basc, el dia 27 de maig es va paraitzar durant 24 hores. Els sindicats majoritaris convocants de la vaga, ELA-STV, LAB, UGT i CC OO havien empaperat les parets amb cartells d'eslògans tan contundents com "El 27, la teva feina és la vaga" o bé "El dia 27 no fitxarà ni Déu". Però l'èxit de la convocatòria, que va tenir un seguiment del 100% (75% segons la patronal) no va venir dels cartells. De fa molts anys, els sindicats *abertzales* ELA-STV i LAB tallen el bacallà sindical al País Basc, fins al punt que han forçat UGT i CC OO a seguir les seves consignes. Només així s'explica l'èxit de la convocatòria, un dia abans de l'anunciada per les centrals majoritàries i amb una durada de 24 hores, en lloc de quatre. Ni UGT ni CC OO, al País Basc, no van tenir altre remei que ballar al so que tocava.

El dia 28 a Catalunya, els grans sindicats estatals marcaven la norma. Cap sindicat d'àmbit nacional com són la Confederació Sindical de Catalunya (CSC), Treballadors per la Unitat de Classe (TUC) i els

col·lectius d'ensenyants USTEC al Principat, l'STEPV al País Valencià i l'STEI a les Illes no van ser capaços de plantejar una alternativa diferent. La CGT, amb prou feines va atrevir-se a convocar una jornada de 24 hores de vaga general, seguida per una quinzena d'empreses a les comarques del Bages, el Maresme, el Vallès Occidental i al Barcelonès. Més simbòlic que res.

El 28-M tornava a demostrar que els sindicats catalans són lluny de poder plantar cara a un sindicalisme d'àmbit estatal. Però les coses van canviant. Sovint enfrontats entre ells i asfixiats per les normatives sorgides de l'Estatut del Treballador, els sindicats minoritaris se saben en lluita contra el monopoli sindical d'UGT i CC OO.

El passat 1 de maig hi va haver dues manifestacions a Barcelona, la dels grans i la dels petits. Entre els petits hi havia USO, CGT, I-CSC i CTC. Anar plegats a una manifestació no és sinònim d'unitat d'acció. Per a la creació de la intersindical CSC-CTC que reagrupa alguns sectors na-

cionalistes de l'àmbit sindical, la necessitat d'USO —un sindicat que anys enrere rebia pressions demòcrata-cristianes— de buscar un espai propi en clau catalana i l'evidència que la CGT s'ha convertit en l'enemic immediat a batre pels grans sindicats fan més factible una possible alternativa d'unitat sindical catalana amb vista a les eleccions del 1994, una possibilitat sempre intuïda i sempre avortada.

CGT I EL FENOMEN NACIONAL

La CGT, la branca majoritària escindida de la CNT l'any 1985, és actualment el "més gran dels petits" entre els sindicats catalans. En el seu darrer congrés, tingut a Lleida els dies 22 i 23 de maig, la CGT es disposava a parlar de qüestió nacional, reprenent així una de les bases que centrà les polèmiques del Congrés de la CNT-Catalunya de 1985: l'autodeterminació. Però, també a Lleida, la discussió d'una ponència sobre qüestió nacional va encendre els ànims. En un moment determinat de la discussió, el sector contrari a la



Només al País Basc UGT i CC OO es van veure forçats a seguir les consignes d'altres sindicats.

1. ¿A Catalunya és possible una alternativa a UGT i CCOO?
2. ¿Aquesta alternativa sindical hauria d'integrar diverses cultures sindicals? ¿Quina seria la via per a aconseguir-ho?
3. ¿El vostre sindicat contribuiria a una candidatura sindical unitària a Catalunya per a les eleccions de 1994?
4. L'ètica en el diàleg intersindical a Catalunya es pot considerar un tret d'identitat dels sindicats catalans?



Miquel Porter i Moix, secretari general de la CSC.

1. Sí. L'alternativa seria la resultat de la unió dels esforços i dels afiliats d'una sèrie de sindicats petits que ara existeixen. Per a ser alternativa, a més, tindria com a una de les seves bases el respecte al ciutadà, una cosa que ni UGT ni CCOO no practiquen.

2. A Catalunya hi ha una tradició de llibertat —o llibertària, liberal o llibertina, digues-ne com vulguis— a la qual no s'ha renunciat mai. I és sobre l'autèntica llibertat del treballador i de cada grup de treball que es podrien trobar punts de contacte entre les diverses forces sindicals.

3. És clar que sí. És a això, que anem; estem mirant de vertebrar-ho. Tot plegat porta problemes, però és que el treball porta problemes. El que no podem fer és deixar-nos anar i caure en la mandra o la prudència excessiva..

4. Sí. El treballador català, tant l'immigrat com el d'origen, ha après unes formes de convivència cívica que són ben diferents de la quasi totalitat de la resta de l'estat espanyol. En els nostres tractes amb els altres companys, mai no he tingut personalment la sensació que m'insultessin o menyspreessin, cosa força habitual quan es tracta amb les grans sindicals.



Emili Cortavitarte, secretari general de la CGT.

1. És possible perquè cada cop hi ha més sectors que volen un referent sindical coherent i ètic, i no el troben ni a UGT ni a CCOO. L'alternativa sindical seria no burocràtica, realment autònoma de partits i grups de pressió.

2. El mestissatge és positiu. Estic convençut que l'alternativa a l'unisindicalisme ha de ser la suma de moltes voluntats. En els últims tres anys la CGT és qui representa l'inici d'aquest procés: hem recollit les esquerres sindicals d'UGT i CCOO, els sectors nacionalistes i els sectors del sindicalisme autònom. Això ha donat lloc a una organització enfortida.

3. Genèricament, sí. No volem ser una organització tancada en si mateixa. La classe treballadora catalana és molt plural i nosaltres hem de respondre a aquesta pluralitat. Estaríem disposats a col·laborar.

4. Hi ha una situació general de relacions intersindicals i de relacions de tota mena dins el món laboral que aquí són diferents. Jo diria que el gran esforç perquè aquestes relacions, aquest diàleg, tingui aquí unes característiques ètiques determinades, el fem els sindicats.

X. B.

ponència oficial va amenaçar d'abandonar el sindicat, si s'aprovava. Tot i haver estat aprovada per majoria, la Mesa va decidir de revocar-la. Per a evitar mals majors, la discussió sobre nacionalisme s'ajornava per a sis mesos després, en una Conferència especialment dedicada a tractar aquest tema. Segons Emili Cortavitarte, secretari general, el resultat de les discussions a Lleida no significa fer cap pas enrere. El Congrés, aprovava, malgrat tot, la ponència sobre els estatuts de la CGT, que sense desvincular-se de l'estatal la fan més autònoma.

CSC I ELS ALTRES

Després de llargs anys d'enfrontaments (i ball de sigles) que es van produir als vuitanta entre diverses opcions que pretenien dirigir el nacionalisme sindical, s'ha arri-

bat finalment a un cert pacte de límits. Les bones relacions continuen i al febrer denguany, la CSC, la CTC i l'Associació de Treballadors d'Aigües de Barcelona fan junts unes Jornades sobre Sindicalisme Català i Independent. A final d'abril, aquestes tres forces creaven la Coordinadora Intersindical de Catalunya amb la voluntat d'agrupar confederacions, sindicats i representants independents.

Al País Valencià, el monopoli sindical també ha trobat els seus crítics. L'any 86 un grup de treballadors de l'Entitat Metropolitana de Transports de la ciutat de València s'escindia de CCOO en desacord amb la seva línia pactista i fundava el sindicat Treballadors per la Unitat de Classe (TUC). A hores d'ara, s'han consolidat a l'EMT i a comarques amb forta presència de col·lidors de taronja, com la Ribera Alta. Des dels inicis, el TUC mira d'aglutinar

dues línies d'acció: el combat sindical més pur i l'adscripció a una idea de país més àmplia que no l'estrictament valenciana, a partir de la qual i de manera incipient, la TUC ha desenvolupat nuclis a Sant Pere de Ribes, Sabadell o Barcelona. I també, han estat els primers a llançar la proposta d'Intersindical dels Països Catalans. S'han adreçat, per exemple, a la Coordinadora Obrera i Sindical (COS) i al Sindicat de Treballadors del País Valencià (STEPV), amb una forta implantació entre els ensenyants valencians. Volen ser, en termes sindicals, l'esquerra de l'esquerra.

Grans, mitjans o petits, tots ells són una simple brossa a l'ull del monopoli sindical. A les eleccions sindicals del 94, el monopoli no tolerarà més competidors. Ja en tenen prou amb Euskadi.

Xènia Bussé